

ĐỨA CON

(Tự Truyện TTBG) (Bài 2)

[]

[Tháng trước, TNH từ Virginia gọi về cho tôi như lệ thường vài bữa. Trong câu chuyện, giọng TNH áp ứng:

"Bố muốn về thăm Âu Cơ, nhưng hay rằng em và nó sắp qua Houston, không biết định sao?"

Tôi hỏi:

"Có nên chăng? Em sợ sự hiện diện của bố sẽ làm loang lỗ trở lại vết thương từ lâu nay đang có khuynh hướng lành lặn trong tim nó."

"Bố nhớ nó", tiếng TNH nhỏ xuống.

Ngần ngại một chút, TNH tiếp:

"Vội lại, bố cũng có nhiều điều muốn nói với em."

Tôi cười nhẹ trong điện thoại. Chuyện gì nữa khi mọi sự đã an bài từ tháng 10/1998?

Tôi bày tỏ:

"Nếu vậy, em chỉ xin bố hai điều kiện..."

Tôi ngưng hồi lâu. TNH khẩn khoản:

"Em nói đi! Điều kiện thế nào?"

"Thứ nhất, xin bố về trong thời gian Mẹ em chưa có mặt tại nhà. Bà đang ở Việt Nam từ ba tháng trước. Em không muốn vì bố mà gia đình em xáo trộn."

"Bao giờ Mẹ về?", TNH hỏi.

"Sau Tết ta. Nếu muốn về đây, bố phải về trước Tết."

TNH đáp ngay:

"Chiều nay tan việc, bố sẽ đi hỏi vé máy bay."

Do dự một lát, TNH tiếp:

"Còn điều kiện thứ hai?"

Tôi nghiêm trang:

"Bố về một mình, không được đi cùng người đàn bà kia. Em không muốn bố làm tổn thương Âu Cơ vì điều ấy."

"Không bao giờ bố làm như vậy", TNH nói nhanh.

Tôi hỏi:

"Bố có cần em ra phi trường đón? Và định ngủ nhà ai?"

TNH đáp:

"Để bố gọi thằng Liêm nhờ đón. Còn ở (ngừng một chút), nếu bố ngủ lại nhà mình, có gì trở ngại cho em không?"

Tôi cười thành tiếng:

"Em đâu hề gì, chỉ sợ bố bị bà kia 'nạo'!"

TNH nhỏ giọng:

"Bố muốn được sống vài ngày gần sát bên Âu Cơ."]

Trời đã khuya lắm. Âu Cơ vẫn nằm thiêm thiếp trên ghế nệm. Tôi ngồi nơi bàn viết, cố tình lấy cái đèn giao thừa làm điểm thời gian khai bút. Tôi vẫn tin điều ấy từ khi còn bé. Tin rằng, ngày Mùng Một Tết xảy ra điều gì, suốt cả năm cũng chỉ y như thế.

Bỗng dừng nghe Âu Cơ ú ớ:

"Bố!"

Tôi quay hẳn người, thấy đôi mắt nó nhắm kín. Đau lòng quá cho con bé! Nó vẫn nghĩ đến cha, ngay cả trong giấc mê của cơn sốt. Tôi xô ghế, đến bên cạnh, cầm lấy bàn tay nó. Bàn tay nóng hừng hực. Choàng tỉnh, đôi mắt đỏ kè, đầy nét hoảng hốt, Âu Cơ nhìn tôi, im lặng. Tôi hỏi:

"Con mơ thấy gì mà gọi bố vậy?"

Hỏi, nó không đáp, cứ nằm yên nhìn tôi, trong mắt vẫn còn tia hoảng hốt. Thật lâu nó mới nói:

"Con thấy một giấc mơ buồn lắm."

"Gì vậy? Kể cho mẹ nghe đi?"

Nó vẫn im lặng, vẻ uể oải. Mãi sau tự kể, vừa kể vừa từng chập đưa lưỡi liếm đôi môi màu đỏ, khô ran:

"Con thấy căn phòng giống như phòng này, mà cũng là khác một chút. Có bố ngồi trong đó. Con hỏi bố: Mình chơi trò chơi nghe bố? Bố nói *không*. Mình xem TV nghe bố? Bố cũng nói *không*. Bố giúp con làm bài nghe? Bố vẫn nói *không*. Con bèn bỏ vào bàn học, ngồi một mình. Thì con nghe tiếng bố cười ở phòng ngoài. Nhìn ra, thấy bố đang chơi với mấy đứa con của bà kia."

Tôi nói:

"Con đâu đã biết mặt mấy đứa con bà kia.",

Âu Cơ đáp:

"Con đoán vậy, vì thấy bố ngồi với một lũ con nít."

(Tôi nhớ lại hôm cuối cùng TNH còn ở nhà, nó kể cho tôi nghe: "*Con hỏi bố, bố có bao giờ chơi với con bà kia không?*" Bố đáp: "*Không bao giờ*". Con hỏi: "*Bố có giúp con bà kia làm bài không?*" Bố cũng lắc đầu.)

Về mặt Âu Cơ trông thật buồn bã:

"Con bị ám ảnh vì giấc mơ này đó, mẹ. Nãy giờ cứ nghĩ hoài đến nó. Mẹ thấy có phải là thật như vậy không?"

Tôi an ủi:

"Không thật đâu. Thường, nếu người ta nằm mơ thế nào thì ngoài đời ngược lại thế đó. Trong giấc mơ, con thấy bố chơi với mấy đứa con bà kia, có nghĩa là ngoài đời, bố không bao giờ làm như vậy. Đừng nên suy nghĩ nữa. Nhắm mắt ngủ thêm cho mau khỏe đi!"

[Lúc 1 giờ trưa thứ Tư ngày 10/2/1999, TNH xuất hiện trước cửa nhà tôi. Đã gần 7 tháng rồi, chúng tôi mới gặp lại nhau. Khuôn mặt TNH xanh xao, râu mép bạc, dáng vẻ tiêu tụy. Tôi chỉ cho TNH căn phòng riêng. TNH hỏi:

"Âu Cơ đi học hả? Mấy giờ nó về?"

"Bốn giờ kém mười lăm mới tan trường, nhưng từ ba giờ em đã phải đi đón. Từ nhà đến đó mất nửa tiếng, nếu đến trễ, sẽ không còn chỗ đậu. Bố có muốn đi cùng không?"

TNH mau mắn:

"Có chứ! Bộ nó không xin được xe trường sao?"

"Được. Nhưng chỉ đi buổi sáng. Buổi chiều, nó xin em đến đón. Nó nói, con muốn mau về với mẹ, đi xe trường, con thấy lonely lắm. Em nhận lời vì không nỡ để nó tui, và chính em cũng mong gặp nó sau một ngày dài xa cách. Đó chính là một trong những hạnh phúc hiếm quý lúc này của em."

Tôi nói mà không nhìn TNH khi liếc thấy trên bàn tay trái của TNH có một chiếc nhẫn màu vàng. Từ đó, tôi không nhìn TNH lần nào nữa trong các câu chuyện đối đáp.

Ba giờ chiều, tôi đưa TNH đến trường Âu Cơ. Ngồi trong xe đợi giờ tan lớp, tôi vẫn không một lần nhìn TNH. Nghe trong tim mình một nỗi dưng dưng lạnh lẽo, tôi chỉ trả lời những câu hỏi nào TNH đưa ra. Có một câu:

"Vụ thuế em kể cho bố nghe lúc trước trong điện thoại đến đâu rồi? Có đáng lo lắm không? Bố có thể đỡ gì cho em?"

Tôi cười nhẹ, điệu mai mỉa:

"Chỉ một điều em cần là sự giáo dục Âu Cơ. Điều ấy bố không làm nữa kể từ ba năm qua thì trên đời chẳng có gì đáng cho em cần nơi bố cả. Em cũng bị nhừc đầu theo sự hành lên hạ xuống của sở Thuế từ dạo tháng mười năm ngoài đến nay với biết bao giấy tờ đòi hỏi, nhưng đến một lúc em chợt nói: Ừ, sao lại để kẻ khác quyết định hạnh phúc hay đau khổ cho mình chứ? Quyền hạn gì mà sở thuế có thể xoay em đến nỗi đó? Cùng lắm, nó lấy nhà, nếu số phải bị mất của, làm sao mình chống đỡ? Nghĩ vậy, em mặc kệ, không thêm lo nữa, thản nhiên tập violon trở lại, chuẩn bị cho cuộc trình diễn ngày 2 tháng 4 sắp tới của em bên Houston.

"Có phải vụ em kể bố nghe tuần trước?"

"Đúng vậy. Em và Âu Cơ sẽ qua Houston làm buổi Nói Chuyện Với TTBG tối thứ sáu April 2/1999."

"Ai đứng ra tổ chức?"

"Một số độc giả yêu mến em. Tất cả mọi chi phí cho hai mẹ con, họ đài thọ hết. Em vẫn rất bận và chẳng bao giờ thích rời khỏi nhà, nhưng vì muốn Âu Cơ có một chuyến voyage nên nhận lời đi. Lúc này nó trông ủ rũ quá, làm nó vui được, cách gì em cũng không từ chối."

"Nó cao cỡ nào?"

"Gần bằng em."

Tôi nói thêm:

"Mặt mày xinh đẹp, nhưng trông xanh xao buồn bã."

Chuông tan học reo. Trông TNH bồn chồn rõ rệt. Đám học trò đổ tủa ra. Cả tôi lẫn TNH đều ngược mắt ngóng tìm Âu Cơ. Khi Âu Cơ xuất hiện bên kia đường, TNH rời khỏi xe, chạy đến đón nó, đưa cả hai tay ra như thể muốn xin ôm nó vào lòng. Nó hơi mỉm cười, nhưng vẫn cúi đầu tránh né cái ôm của TNH, chui ngay vào băng ghế sau của chiếc xe.]

Tôi vẫn ngồi nắm tay Âu Cơ, nhìn khuôn mặt đang nhắm kín mắt của nó. Liếc đồng hồ treo tường, thấy đã 3 giờ sáng. Qua năm mới rồi! Trên bàn, cái *computer* vẫn tỏa ánh đèn màn ảnh. Bản thảo Dostoievski nằm lẫn lóc cạnh bên ly *café* còn nóng. Năm nay, giao thừa, tôi sống với Dostoievski, nghiền ngẫm nỗi đau khổ của người xưa, rồi loay hoay so sánh với nỗi cô đơn của chính lòng mình. Tôi viết được 8 trang, tiếp tục với cái chương đã bị bỏ dở từ hai năm trước.

Có một câu của Dostoievski rất được tôi ưa thích:

"Phải hiểu sâu xa rằng tài năng cần sự đồng tình, thông cảm. Nhưng nếu chỉ chờ và nhìn những gì bạn hữu xúm lại quanh bạn, chẳng bao lâu bạn sẽ chỉ thực hiện được những thành quả tồi tàn nhất. Họ sẽ không ban cho bạn sự

thường lệ trên những ý tưởng mà bạn đã phải tranh thủ suốt qua công trình khó nhọc, tự quên thân mình, đói khát và những đêm mất ngủ. Những điều như vậy chỉ được họ nhìn với sự khinh thường. Họ sẽ không khuyến khích hay an ủi bạn. Họ sẽ không nhìn thấy những gì tốt và thật bên trong con người bạn. Tất cả điều họ làm là chỉ vạch ra những khuyết điểm của bạn với niềm hoan hỉ ác tâm."

Đây cũng là nỗi lòng của tôi kể từ khi TNH bỏ đi đã ba năm qua. Tôi không tin tưởng nữa mọi người chung quanh trước những gì tôi đang thực hiện. ***Sự khen tặng hay chê bai của họ trên cá nhân và văn chương tôi, đối với tôi chỉ là con số Không thật lớn.*** Điều tôi tin tưởng, thật sự đến từ chính nội tâm riêng, một sức mạnh kiên trì, luôn luôn tôi vẫn cầu xin Thượng Đế giúp tôi gìn giữ.

Giọng Âu Cơ vang lên, lôi tôi khỏi những nghĩ ngợi:

"Mẹ à!"

Tôi ngạc nhiên:

"Mẹ tưởng con ngủ rồi chứ?"

Nó lắc đầu:

"Mẹ có biết trong các chữ *alphabet*, con thương chữ nào nhất không?"

Tôi chưa kịp đáp, nó đã nói:

"Con thương nhất chữ *M*. Thương từ khi còn nhỏ. Con nói điều này với Bà một lần, bảo rằng thương chữ *M* có nghĩa là chữ *Mẹ*. Con không thương chữ *B* vì nó là chữ *Bố*. Bây giờ lại càng không thương hơn nữa khi con biết chữ *B* cũng là chữ bắt đầu cái tên của bà kia."

TNH nhiều lần cho rằng tôi nhét quá sớm vào óc con bé những tư tưởng sâu sắc, nhưng điều đó không đúng. Không ai có thể làm chuyện này trên một đứa nhỏ. "*Anh hoa phát tiết ra ngoài*" là kết quả từ sự chọn lựa của chính Thượng Đế duy nhất. So với những hờ hững vô tư trong tánh nết Vân San, Âu Cơ tỏ ra có nhiều năng khiếu đặc biệt. Bản chất nó thâm trầm, sự nhận xét tinh tế thiên bẩm, đôi khi làm tôi kinh ngạc đến phải lo sợ liên tưởng tới một vận số không may nào sẽ phủ chụp trên cuộc đời nó sớm quá mà thôi.

Tôi an ủi:

"Thôi, đừng nghĩ gì nữa con. Chữ *B* cũng là chữ *Bà*, con ghét chữ *B* có nghĩa là ghét Bà mình sao?"

[Buổi chiều thứ nhất, Âu Cơ cứ như muốn trốn tránh TNH mỗi khi TNH đến gần bên nó. Nhiều lần nép vào ngực tôi, nó nói nhỏ:

"Mẹ đừng để con ở riêng một mình với bố. Con thấy gớm khi bố ôm con, nhất là khi nhìn vào hai bàn tay bố."

Lần khác, chỉ còn hai mẹ con ngoài vườn, nó lại kể:

"Lúc bố vừa giơ tay ra xin ôm con trước cửa trường, con nhìn thấy trên tay bố có cái nhẫn màu vàng. Con tưởng nhẫn của mẹ, ngạc nhiên nghĩ rằng bố đã cưới trả cho mẹ rồi mà. Chờng nhìn kỹ, thấy cái này mỏng hơn cái trước, nên biết là của bà kia. Khi về nhà, bố cứ đi theo xin chơi với con. Con nói: Nếu bố muốn chơi với con, xin bố cởi cái nhẫn của bà kia ra, đừng đem cái gì của bà về nhà mẹ hết. Tức thì bố cởi nó, vứt vào túi quần."

Tôi nhìn Âu Cơ, không ngờ nhận xét của con bé tí mĩ đến vậy. Dẫu thế, TNH vẫn không chinh phục được nó. Nó cứ lảng tránh, bảo cách gì cũng không chịu bước vào căn phòng dành cho TNH.]

Âu Cơ nhỏ nhẹ:

"Sáng nay ngủ dậy, tự nhiên con buồn lắm. Con không biết diễn tả sao cho mẹ hiểu, nhưng thấy chưa bao giờ buồn đến vậy. Con có cảm tưởng không bao giờ còn gặp bố."

Tôi gạt vôi (bỗng dưng thấy mình cũng như đang để tư tưởng rơi vào một điềm gỡ nào đó):

"Con đừng nghĩ bậy. Mai một bố sẽ về thôi."

[Ngày thứ hai. TNH tỏ ra vô cùng dịu dàng trước tôi và Âu Cơ, y hết thái độ của những ngày khi chưa dính vào chuyện ngoại tình với người đàn bà kia. Điều này làm tôi kinh ngạc.

Buổi trưa, trong cuộc trò chuyện trên xe, kéo dài từ nhà đến bãi đậu chờ giờ tan học của Âu Cơ, tôi nói thẳng:

"Em muốn xin bố một điều: Kể từ sau chuyến này, bố đừng nên liên lạc gì với Âu Cơ hay em nữa. Hãy để nó sống yên, đừng làm phiền tới nó."

Đôi mày TNH khẽ nhíu:

"Bố không dám làm phiền, chỉ xin lâu lâu cho bố về thăm nó. Bố nghĩ điều ấy cũng đâu đáng gọi là làm phiền."

Tôi gạt :

"Đúng vậy. Nhưng với em thì rất phiền. Sự vui buồn của nó sẽ ảnh hưởng rất mạnh lên em. Em không thể làm gì nếu thấy nó ủ rũ. Từ khi nó ra đời, bố thương nó, cưng chiều nó hết mực, làm cho nó có cảm tưởng bố ví như con búp bê chỉ riêng nó độc quyền sở hữu. Nó cũng thương trả lại bố theo tình cảm như thế. Cho đến khi người đàn bà kia xuất hiện, dành mất con-búp-bê-bố của nó, khiến nó đâm hụt hẫng chung hưởng. Tâm hồn nó bị thương từ dạo đó. Cú knock-out cuối cùng với nó chính là cái đám cưới giữa bố và bà ta vừa mới đây. Nó nói với em: 'Con vẫn biết bố bỏ mình, nhưng không ngờ bố bỏ luôn đến cái độ làm đám cưới với bà kia như vậy.' Nó buồn bã xanh xao hẳn từ khi ấy.

Một kiểu tâm bệnh. Em nhìn ra rất rõ những chuyển biến tâm hồn nó. Trước khi bố xin về thăm, em đã nói: Lần này bố còn hay mất hẳn nó cũng do ở điều tế nhị hay không của bố. Bố có hứa sẽ hết sức tế nhị. Vậy mà bố biết, ngày hôm qua, nó đến kể em nghe câu chuyện cái nhẫn cưới của bố, xong kết luận: 'Con thấy nhục khi nhìn cái nhẫn trên tay bố. Con không muốn gặp bố nữa. Từ nay xin mẹ đừng cho bố về.'"

TNH vụt la to một cách vô ý thức:

"Nó vừa nói xong, bố cời cái nhẫn ra khỏi tay liền mà!"

Tôi cười nhạt:

"Chuyện đó đâu quan trọng. Quan trọng chính là sự kém tế nhị của bố trước một đứa nhỏ thật thông minh nhạy cảm như Âu Cơ."

Tôi tiếp:

"Bố luôn bảo với em rằng tất cả mọi người chung quanh đều có tội với Âu Cơ. Em rất đồng ý điều ấy, chỉ xin thêm, ai cũng có tội với sự tan nát quá sớm cuộc đời Âu Cơ, nhưng người có tội nhiều nhất chính là bố. Tại sao? Bởi ngoài em ra, nó thương và cần bố trên hết. Vậy thì theo sự bỏ rơi nó đã ba năm qua, chính bố mới là người có tội thật nhiều."

Em kể bố nghe điều này: Một lần đã lâu, dạo bố mới tìm qua ăn ở với người đàn bà kia, Âu Cơ nói với em, điệu thật buồn: 'Sao trong đời con, những người con thương nhất đều bỏ con mà đi. Con Julie bạn thân lớp năm, đang học giữa chừng, bỗng dời qua trường khác. Con Pouf con dì Kiều My, khi ở nhà mình, đang chơi thân với con thì cậu Hưng bắt nó đem về Santa Ana luôn. Bây giờ đến bố là người con thương nhất cũng bỏ con mà đi.' Em cười: 'Nhưng có một người không bao giờ bỏ con...' Nó la to: 'Mẹ! Con biết. Đó cũng chính là điều cuối cùng làm con tin tưởng.' Và nó ôm chầm lấy em. Từ cách nói và vòng tay ôm của nó, em nhìn ra một nỗi hốt hoảng ghê gớm trong cái ý thức của một sự 'mất đi' rất sớm. Em xúc động lắm. Mới hơn mười tuổi mà nó đã phải đối diện quá nhiều những nỗi dằn xé. Em nói với nó: 'Không bao giờ mẹ bỏ con vì bất cứ lý do nào đâu. Mẹ xin trân trọng thề với con điều ấy. Từ nay, con cứ yên ổn trong sự tin tưởng còn có mẹ vĩnh viễn, trừ phi khi mẹ chết.' Nó vụt nói: 'Mẹ mà chết, con cũng sẽ tự tử chết theo.'"]

Âu Cơ bật than:

"Không biết sao cái bà kia lại làm con khổ như vậy?"

Tôi ngẩn ra. Nó tiếp:

"Từ trước, con nhiều lần bệnh, nhưng chưa lần nào thấy bệnh nặng như lần này."

Tôi thương con bé quá! Cúi hôn vào trán nó, tôi thì thầm:

"Có mẹ đây, không việc gì con phải nghĩ ngợi."

Nó nằm im một lát, lại cất tiếng hỏi:

"Bây giờ đã qua Mùng Một Tết chưa mẹ?"

Tôi nhìn đồng hồ, 4 giờ sáng:

"Qua rồi con ạ."

Âu Cơ chột nói:

"Như vậy năm nay con sẽ bệnh hoài."

Tôi cười:

"Còn mẹ sẽ săn sóc con hoài".

"Nhưng mẹ có viết văn không?"

"Có chứ, mẹ vừa viết xong 8 trang quyển Dostoiev -ski, nghe con gọi nên bỏ đến ngồi cạnh."

Âu Cơ khẽ nói:

"Mẹ viết tiếp đi. Con nằm đây một mình được rồi. Nhưng con muốn mẹ viết truyện chị Trân Sa. Suốt ngày hôm qua, con cứ cầu linh hồn chị Trân Sa cho con được khỏe. Con thương chị Trân Sa lắm. Có lẽ còn thương hơn cả anh Nô."

Qua cách nói con bé, tôi thật xúc động khi nhìn ra được một nỗi thiết tha nó vẫn dành cho văn chương tôi, đặc biệt với cuốn *Trân Sa* tôi đang hoàn tất đến phần cuối rồi ngưng luôn từ hôm trước Tết. Khi tôi viết *Trân Sa*, Âu Cơ cứ xin tôi đọc cho nghe từng đoạn. Nó tỏ ra hãnh diện vì có chung máu huyết với nhân vật ấy, cứ mãi nói với tôi: "*Nếu chị Trân Sa còn sống, năm nay 22 tuổi, bằng tuổi chị Jing Jing bạn gái anh Nô há mẹ?*" Làm toán không xong, hoặc sợ hãi giờ thể dục thể nào, nó cũng cầu *chị Trân Sa* giúp cho qua khỏi. Một lần đón Âu Cơ tan học, trên xe, tôi nghe nó kể: "*Trước nay có một thằng đi chung xe trường cứ theo phá con hoài mà con không biết làm gì nó. Sáng nay con cầu chị Trân Sa cho nó phải khỏe. Thì thật vậy mẹ, lần này, khi nó vừa mở miệng chọc con, bà tài xế đã la nó ngay.*"

Trong thế giới mơ mộng của Âu Cơ, *Trân Sa* được kết như một thứ thiên thần hộ mạng, là người sau tôi, bảo vệ nó đến cùng trên mọi nỗi của đời sống. Lúc thấy tôi ngưng không viết *Trân Sa* nữa để chuyển sang *Tài Hoa Mệnh Bạc tập III*, Âu Cơ tỏ ra không vui. Hỏi tại sao. Nó đáp: "*Con có coi một cuốn phim, thấy có một đứa nhỏ chết oan, nhiều năm cứ làm linh hồn ma đau khổ. Sau đó có người cầu cơ, biết chuyện, đào mộ nó, đứa nhỏ được giải thoát,*

bay lên trời." Tôi đang kinh ngạc vì ví dụ của Âu Cơ, nó đã nói tinh táo: "Chị Trân Sa cũng y như vậy. Con muốn chị bay lên trời sau khi mẹ xuất bản xong cuốn Trân Sa."

Trong *Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau tập II*, tôi đã viết rằng, Âu Cơ chính là tri kỷ của tôi. Hơn lúc nào, ngay bây giờ, tôi chứng nghiệm điều đó rất thật.

Trong đời, tôi từng giao thiệp biết bao con người, từ thượng vàng cho đến hạ cám, từ người thân cho đến người sơ, nhưng chưa gặp được ai hiểu tôi tường tận và cũng quý thương tôi hết mực, như tình cảm tôi nhận từ Âu Cơ suốt 11 năm hiện hữu. Tấm lòng nó dành cho tôi tràn đầy, sâu kín. Nó luôn để ý từng chút buồn vui trên mặt tôi, hết như sự để ý của một người lớn. Nó chia xẻ cùng tôi tất cả mọi nỗi lo lắng hay hân hoan theo nhà cửa, công việc, văn chương, bạn hữu. Nó hay gọi tôi là "con nít". *"Mẹ thật con nít, chỉ con nít mới mê đèn cây, mê các con búp bê bé nhỏ"*, đồng thời tỏ sự ngưỡng mộ nhất mực trên đủ mọi lãnh vực tôi hành sự hằng ngày trong cuộc sống. Nó thường đưa nhận xét: *"Con không hiểu nổi mẹ. Mẹ vừa thật cool khi đứng trước nhiều người, ai cũng nể mẹ; nhưng mẹ cũng thật con nít mà, ngoài con ra, không ai biết. Mỗi lần cùng mẹ đi vào phi trường, con thấy thương lắm khi nhìn mẹ đứng ngắm say mê các chai rượu hay các chai nước hoa bày trong các cửa hàng tại đó. Những lúc ấy con nghĩ, lớn lên, con sẽ cố đi làm nhiều tiền, mua một căn nhà thật lớn, để nguyên một phòng toàn chưng đèn cây, một phòng chưng các chai rượu, một phòng chưng các chai nước hoa, dành riêng cho mẹ."* Tôi cười: *"Mẹ chỉ ngắm vì thấy chúng quá đẹp. Mẹ ngắm cái đẹp chứ chẳng phải mẹ thêm có chúng."* Âu Cơ lắc đầu: *"Nhưng những khi ấy thấy mẹ tội lắm, cái nhìn mẹ y hệt của một đứa con nít đứng trước những cái mà nó rất ước mơ."*

Đó là tấm lòng của kẻ tri kỷ. *Tôi, một con người đã từng lặn lội trên biết bao hoàn cảnh, đến tận lúc này mới nhận thức ra một điều, hơn tất cả mọi người từng giao tiếp, tôi phải xác minh, kẻ tri kỷ duy nhất tôi đi tìm suốt đời chính là đứa con gái nhỏ rất thân yêu của tôi.*

Kéo cao tấm chăn nhét vào dưới cổ Âu Cơ xong, tôi hôn lên trán nó và trở ra bàn viết.

[TNH cúi đầu ngồi im.

Tôi tiếp:

"Năm ngoái cùng Âu Cơ về Việt Nam hai tháng, đêm cuối cùng trước khi ra sân bay, tại nhà một đứa cháu ruột, em gặp một ông người Tàu, cứ nhìn em và Âu Cơ mãi. Đứa cháu giới thiệu ông này xem tướng rất hay, và xin xem cho mẹ con em. Sau khi xét kỹ Âu Cơ trên từng góc cạnh của khuôn mặt, ông bảo nó ra ngoài, xong nói với em:

‘Cuộc đời cô giống gió thổi trâm đến cả đàn ông cũng không bằng, nhưng Trời lại phú cho cô một nghị lực rất mạnh. Vì vậy, càng ngã đau, cô càng đứng lên rất vững. Nhưng con bé này không được bằng cô đâu.

....

(TTBG bỏ đoạn này vì đau lòng và sợ hãi quá.)

....

Sau đó ông khuyên em nên tạo môi trường lành mạnh cho nó, cố làm sao đừng để nó bị đau khổ. Những lời ông đã ám ảnh em ghê gớm

....

(TTBG bỏ vì đau lòng quá.)

....

Em tự nhủ lòng, từ nay thôi không nghĩ gì khác ngoài sự làm việc và hy sinh trọn đời mình cho con bé. Xong, nếu có tiền, sẽ đi du lịch nhiều lần với nó, tạo cho nó niềm hạnh phúc, sau này nếu có vì mệnh Trời mà xảy ra điều gì, em cũng đành cam.”]

[]

(TTBG note đêm May 3/2021 khi đọc đoạn này:

“Từ 2000 từ chối lời cầu hôn của Chung, cho đến 2013, mỗi năm hai tháng hè tôi đều đưa Âu Cơ về Dalat & Nha Trang. Giờ đây nhìn lại, rõ ràng là Âu Cơ CÓ HẠNH PHÚC thật sự trong các chuyến du hành cùng Mẹ, băng đèo vượt suối, trâm mình trong sóng biển, ngủ khách sạn, ăn cơm hàng, uống café Tùng, café Nghệ Sĩ bên mẹ, bên các người bạn trai bạn gái cùng lứa tuổi ở VN...

Ôi! Thời gian qua mau, kỷ niệm mất hút, vì đâu?!)

[]

(Xem tiếp).

[]